

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 698/06
17.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BA, diplomirani pravnik, radi poništaja otkaza ugovora o radu i isplate zarade, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pirotu Gž. br. 397/05 od 27.1.2006. godine, u sednici održanoj 17.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

I ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pirotu Gž. br. 397/05 od 27.1.2006. godine, u delu kojom je potvrđena prvostepena presuda Opštinskog suda u Dimitrovgradu P.1. br. 224/04 od 14.3.2005. godine, u stavu prvom izreke kojom je odbijen tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se poništi kao nezakonita odluka tuženog o otkazu ugovora o radu br. 163 od 26.5.2003. godine i da se obaveže tuženi da tužioca vrati na rad sa svim pravima iz radnog odnosa, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka, i u delu stava trećeg izreke kojim je obavezan tužilac da na ime troškova parničnog postupka isplati tuženom 21.300,00 dinara.

II ODBACUJE SE kao nedozvoljena revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pirotu Gž. br. 397/05 od 27.1.2006. godine kojom je potvrđena prvostepena presuda Opštinskog suda u Dimitrovgradu P.1. br. 224/04 od 14.3.2005. godine, u stavu drugom izreke kojim je odbijen tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu isplati neisplaćenu minimalnu zaradu za period od 1.7.2002. godine do 31.12.2002. godine sa zakonskom zateznom kamatom.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Dimitrovgradu P.1. br. 224/04 od 14.3.2005. godine, stavom prvim izreke odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se poništi kao nezakonita odluka tuženog o otkazu ugovora o radu br. 163 od 26.5.2003. godine i obaveže tuženi da tužioca vrati na rad sa svim pravima iz radnog odnosa kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka kao neosnovan. Stavom drugim izreke odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu isplati neisplaćenu minimalnu zaradu za period od 1.7.2002. godine do 31.12.2002. godine sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana dospeća svake isplate pojedinačno kao neosnovan. Stavom trećim izreke obavezan je tužilac da na ime troškova parničnog postupka isplati tuženom 21.300,00 dinara.

Odlučujući o žalbi tužioca, Okružni sud u Pirotu je presudom Gž. br. 397/05 od 27.1.2006. godine, odbio kao neosnovanu žalbu i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Pirotu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu ovlašćenja iz člana 386. ranije važećeg ZPP koji se primenjuje na osnovu odredbe člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04) i našao da revizija tužioca u delu kojim je odbijen tužbeni zahtev kojim je tražio da se poništi odluka tuženog o otkazu ugovora o radu i da se tužilac vrati na rad sa svim pravima iz radnog odnosa, kao i u pogledu zahteva za naknadu troškova parničnog postupka nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede iz člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP na koju se tužilac u reviziji poziva jer su razlozi o odlučnim činjenicama jasni i bez protivurečnosti, u skladu a izvedenim dokazima, pa presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

U pravosnažno okončanom postupku je utvrđeno da je tužilac kao rukovodilac poslova na osnovu usmenog naloga direktora, dobio zaduženje da organizuje izvođenje radova na sanaciji krova i krovne konstrukcije u tehničkoj bazi tuženog. Radnici tuženog dogovorili su se sa tužiocem, kao rukovodiocem da dana 25.4.2003. godine rade duže od propisanog radnog vremena kako bi zbog loših vremenskih prilika i predstojećih praznika završili započete radove. Tužilac je mimo takvog dogovora, nakon 15 časova, navedenog dana, napustio gradilište i otišao kući, a ubrzo nakon njegovog odlaska došlo je do povređivanja jednog radnika sa smrtnim ishodom. Zbog takvog ponašanja tužiocu je otkazan ugovor o radu br. 163 od 26.5.2003. godine, jer je tuženi našao da je učinjena povreda radne obaveze predviđena članom 14. stav 3. i 17. ugovora o radu i članom 101.

stav 1. tačka 4. Zakona o radu.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo.

Nižestepeni sudovi su u svojim odlukama dali potpuno jasne i pravilne razloge koje prihvata i Vrhovni sud.

Tužilac je napustio gradilište, a ugovorom o radu bio je ovlašćen da organizuje i samostalno vodi poslove na objektima koje mu odredi rukovodilac ili direktor, pa i po oceni Vrhovnog suda tužilac nije smeo da napusti gradilište i ostavi radnike same bez nadzora i kontrole, a pogotovu imajući u vidu neadekvatne vremenske prilike za izvođenje takvih radova. Stoga je tužilac postupio neblagovremeno, nemarno i nesavesno, zbog čega su opravdani razlozi za davanje otkaza ugovora o radu, predviđeni ugovorom o radu i zakonom o radu.

Nisu osnovani navodi revizije tužioca da nije dato pismeno upozorenje pre otkaza ugovora o radu, jer je tužilac imao mogućnost da posle usmenog upozorenja da svoju odbranu i izjašnjenje što je i učinio davanjem pismene izjave od 6.5.2003. godine, pa s toga nema povrede odredbe člana 101. stav 2. Zakona o radu.

Kako se ni ostalim navodima revizije ne dovodi u sumnju zakonitost nižestepenih odluka, Vrhovni sud je na osnovu odredbe člana 393. ZPP odlučio kao u stavu prvom izreke ove odluke.

Odlučujući o reviziji tužioca u smislu člana 391. a u vezi člana 389. stav 2. ZPP Vrhovni sud je našao da revizija nije dozvoljena u pogledu dela odluke kojim je odbijen tužbeni zahtev tužioca, u pogledu isplate minimalne zarade za period od 1.7.2002. godine do 31.12.2001. godine sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, jer je izjavljena protiv odluke protiv koje se po zakonu ne može podneti.

Deo tužbenog zahteva tužioca u sporu radi poništaja odluke jeste isplata zarade. Prema odredbi člana 97. Zakona o izmenama i dopunama ZPP ("Sl. list SRJ" br. 12/98) koji je stupio na snagu 14.3.1998. godine revizija je dozvoljena u sporovima o zasnivanju, postojanju i prestanku radnog odnosa član 437-a.

Revizija nije dozvoljena u imovinsko-pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na potraživanje u novcu, predaju stvari ili izvršenje neke druge činidbe, ako tužilac u tužbi ili u toku prvostepenog postupka nije označio vrednost predmeta spora, niti se vrednost predmeta spora može utvrditi na osnovu određene ili naplaćene sudske takse (član 28. Zakona o sudskim taksama sa izmenama i dopunama u vezi člana 382. stav 2. ZPP).

Kako se u ovom radnom sporu, deo tužbenog zahteva tužioca odnosi na isplatu neisplaćenih minimalnih zarada za period od 1.7.2002. godine do 31.12.2002. godine sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, a tužba je podneta 2.6.2003. godine, i u toku prvostepenog postupka nije označena vrednost predmeta spora, sudska taksa nije odmerena i nije plaćena, i tužilac nije opredelio visinu novčanog potraživanja koje kao neisplaćene zarade potražuje, Vrhovni sud nalazi da revizija tužioca u smislu odredbe člana 437-a) ZPP i člana 28. Zakona o sudskim taksama, a u vezi člana 382. stav 2. ZPP u ovom delu odluke nije dozvoljena.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu člana 392. ZPP odlučio kao u stavu drugom izreke ove odluke.

Predsednik veća - sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd